

Forslaget sættes til forhandling.

Boligministeren (*Johan Philipssen*):

Må jeg begynde med at sige, at det foreliggende forslag om tilvejebringelse af legepladser og friarealer i forbindelse med boligbebyggelser berører såvel miljøministeriets som boligministeriets områder, men miljøministeren og undertegnede er blevet enige om, at jeg svarer på begge vegne. Den kommunistiske gruppe foreslår at opfordre regeringen til at nedsætte en kommission, der skal gennemarbejde problematikken omkring de muligheder for fritidsaktiviteter, som samfundet bør skabe for børn og unge i form af legepladser og friarealer i og omkring boligbebyggelserne. Kommissionen skal endvidere fastlægge forpligtelserne for det offentlige som garant for disse pladseres velegnethed og kvalitet.

I bemærkningerne til forslaget peges bl. a. på de meget komplicerede modsætningsforhold, der er mellem på den ene side samfundets hurtige udvikling i form af byvækst, forøgelse af bilparken, øgede vejarealer, og på den anden side mulighederne for at skabe de bedste betingelser for gode legepladser og arealer til fritidsaktiviteter. Fra forslagsstillerens side mener man ikke, at lovgivningens i tilstrækkeligt omfang søger at løse dette modsætningsforhold.

Vi har tidligere, senest i marts 1971, her i tinget behandlet det samme emne; det var fru Hanne Reintoft, der fremsatte et tilsvarende forslag. Forslaget blev dengang modtaget meget positivt fra alle sider; der var enighed om, at der i de senere år havde været lagt for lidt vægt på visse sider af boligsektoren i iveren efter at gøre andre dele mere perfekte såsom lejlighedernes størrelse og standard samt parkeringsforholdene.

Resultatet af debatten dengang blev, at man i stedet for at nedsætte en kommission henviste sagen til folketingets boligudvalg. Baggrunden herfor var bl. a., at en intern arbejdsgruppe i boligministeriet var nedsat kort tid forinden forhandlingerne i folketinget. De fleste af folketingets partier mente, det var mest praktisk at lade denne arbejdsgruppe gøre sit arbejde færdigt; man kunne derefter i boligudvalget tage stilling til, hvilken kreds af interesserede man herefter burde lade se på den rapport, der måtte blive resultatet af gruppens arbejde.

Jeg kan meddele, at arbejdet i arbejdsgruppen netop er afsluttet. Når arbejdet har trukket noget ud, hænger det bl. a. sammen med, at der har været iværksat andre undersøgelser, som har sammenhæng med legepladsproblemerne. Det gælder især spørgsmålene omkring det støttede byggeris udgiftsforhold, herunder om der kunne være områder, hvor man kunne bringe byggeudgifterne ned. Her har spørgsmålet om friarealerne og deres anvendelse også været inde i billedet. Man nåede dog — og heri er jeg enig — frem til, at der ikke kan spares synderligt på de egentlige friarealer. Derimod gik det bl. a. ud over udformningen af parkeringspladser, hvis det kan være til nogen trøst.

Men nu foreligger rapporten altså, og vi er ved at gå den igennem i de to ministerier. Jeg skal ikke her gå i detaljer med hensyn til rapportens forslag.

Jeg vil dog gerne mere generelt sige, at et af de problemer, der især har været drøftet i gruppen, er, i hvilket omfang friarealanvendelse skal reguleres ved normer eller andre mere eller mindre faste bestemmelser, et problem, som jeg ved man også diskuterer i vore nabolande, når talen drejer sig om fritid og miljø, og nogen afklaring af spørgsmålet kan næppe øjnes. Men tendensen — og den kommer for så vidt også frem i rapporten — er tydeligt den, at man ikke skal søge at presse alt for mange normer ind over befolkningens aktivitetsudfoldelse. Det er der naturligvis flere årsager til, men vel nok først og fremmest, at ikke alt egner sig til stramme regler; man kan have faste regler for, hvordan en parkeringsplads skal indrettes, men med friarealer, herunder legearealer, forholder det sig anderledes. Dels er der stadig skiftende brugere, dels skifter interesserne og opfattelsen af, hvorledes legepladser og friarealer bør udformes i detaljer.

Derfor vil jeg tro, at det bedste, man kan gøre, er at berede vejen for disse aktiviteter ved at medvirke til, at arealerne er der, at de er tilstrækkelige, og at de er rigtigt placeret.

Dernæst kan der være grund til at nævne, at boligministeriet på et enkelt, men vigtigt punkt har foregrebet arbejdsgruppens forslag og ændret bestemmelserne om legepladser.

Efter debatten i 1971 har boligministeriet